

KOSMISCHE WERKINGEN

HOOFDSTUK III.

AARDE - ZON.

Als we zien hoe alle leven op aarde mede door de zon in stand wordt gehouden en in zekere zin ook vernietigd, dan denken we ons altijd weer een relatie in tussen de zon en de aarde. We veronderstellen heel vaak dat - vooral bij de primitieve volkeren - de zon de een of andere godheid is, die aan de hemel hangt. En als we het helemaal zouden willen ontleden, dan zullen we waarschijnlijk tot de conclusie komen, dat vele oude goden, waaronder ook Jehovah, zonnegoden zijn geweest. We willen ons echter niet verdiepen in het geloof, maar trachten iets te begrijpen van hetgeen er op de zon gebeurt en hoe dit de aarde kan beïnvloeden.

De zon is enorm actieve materie, waarin voortdurend een hydrogeen-reactie plaatsvindt. Er is o.a. een zeer complexe helium-waterstof omzetting in het binnenste. Daarnaast hebben we een enorme atmosfeer, die uit oververhitte dampen bestaat. Soms stromen die dampen uit door een te hoge druk en komen dan buiten de eigen zonne-atmosfeer. Die uitschieters kunnen enkele tienduizenden kilometers bedragen; een enkele keer een honderdduizend, maar dat is niet zo vaak.

De zon werkt ongeveer op de volgende manier: In de eerste plaats: ze heeft massa en ze heeft spin (d.w.z. ze roteert). Hierdoor heeft ze een eigen aantrekkingsveld (een zwaartekrachtveld), daarnaast produceert ze een betrekkelijk groot magnetisch veld. Dit magnetisch veld is zo groot, dat - al merk je dat niet helemaal - de meeste planeten (uitgezonderd misschien Uranus en verdere planeten) in de uitlopers van dat veld nog hun baan zoeken. Omdat de zon dus zwaartekracht en rotatie heeft, ontstaat er een verschil tussen de eigen werking van de massa (de zwaardere materie) en die oververhitte gassen, die de atmosfeer vormen. Zo zou je kunnen spreken van een enorme storm, die voortdurend in de hogere atmosfeerlagen woedt.

Denkt u niet, dat dat alleen voor de zon geldt, want ook de aarde kent dergelijke grote en permanente stormstromingen, die men dan in de luchtvaart wel eens de jet-streams noemt.

Nu begrijpt u, dat die oververhitte gassen, wanneer ze naar buiten komen, afkoelen. Wanneer ze afkoelen zakken ze en omdat ze dus een hoeveelheid energie hebben afgegeven, die groter is dan bij de afdaling in de atmosfeer kan worden opgevangen, komen ze op de materie terecht. Ze zijn zelfs kouder dan de bovenlaag (de korst van de zon), ze zakken daar ook doorheen en komen terecht in de actieve kern ongeveer duizend kilometer onder de opperylakte; en dat is voor de zon helemaal niet zo veel. Op dat ogenblik echter laden ze zich weer op. Maar omdat ze dus energie onttrekken aan andere deeltjes, worden ze niet alleen zelf warm, maar ze brengen ook een omzettingsproces aan de gang; want die andere

deeltjes gaan van vorm en inhoud veranderen. Hierdoor ontstaat er weer een verhitting, het gaat weer naar boven etc. etc.

Het zou allemaal mooi zijn, indien dat volkomen gelijkmatig gebeurde. Maar ook de zon heeft wat je zou kunnen noemen gebergten en dalen. Ze heeft gebieden, die je met oceanen zou kunnen vergelijken, omdat daar een soort zeeën van bepaalde elementen voorkomen. Vreemd genoeg is daar ook een oxigeen-element bij, dat zichzelf overigens voortdurend verteert. Het resultaat is, dat er plaatsen zijn waarin dat indringingsproces veel sneller gebeurt dan elders.

In het begin is dat niet erg. De materie zet zich om; de hitte kan worden uitgestraald. Maar stelt u zich nu voor: een bergtop, die schuin oploopt. Daar valt in verhouding veel meer materie op. Maar door de zwaartekracht en lichte afbuiging komt het meeste samen onder dat massief. En wanneer dat gebeurt, ontstaat er een enorme explosie. Er is teveel omzetting, daardoor zijn er teveel vrije deeltjes, er ontstaat een te snelle verandering van de geaardheid van die deeltjes (de moleculen worden ontbonden, de atomen veranderen van aard) en we zien een enorme explosie. Doch die explosie werpt niet alleen de zonnematerie naar buiten, maar veroorzaakt vaak bij die toch al enigszins voor actie voorbereide zonnematerie bovendien een bijzondere reactie van de atmosfeer. Dat betekent, dat er dan in een deel van die zonnematerie ineens veel meer straling wordt opgenomen dan normaal en dat gelijktijdig veel kleine deeltjes een bijzonder grote versnelling krijgen. Als je dat op aarde ziet, dan noem je dat zonnevlekken.

Zo'n zonnevlek is dus een soort vulkanische uitbarsting, die echter niet een emissie heeft van as en stof, maar hoofdzakelijk van ultra versnelde kleine deeltjes; dat zijn neutronen, protonen, electronen enz. En omdat die versnelling zo enorm groot is, ziet u dan een donkere trechter. Die energie is dus in staat om het magnetisch veld van de zon tijdelijk te verstoren. En daar zit nu een haakje aan.

Want wanneer dat veld van de zon wordt verstoord (de aarde draait daarin rond), dan zal de aarde dus de veldvariaties van de zon ondergaan. En dit betekent een betrekkelijk klein maar toch belangrijk verschil in b.v. haar verhouding tussen hogere luchtlagen en aardoppervlak. Het is niet alleen een kwestie van potentiaal; het is ook nog iets anders. Ik zou het misschien nog het best kunnen uitdrukken met levenskracht. Het is dus of de od-krachtverhouding - om het nu eens esoterisch te zeggen - verandert. Het resultaat is, dat alle levende wezens daardoor eveneens worden getroffen. Was dat alles, dan zouden we zeggen: Nou ja, het is een algemeen optredende verandering. De aarde zal daarop misschien wel reageren, maar het is over de gehele oppervlakte bijna gelijk, dat maakt niet veel uit.

Maar wat doet de zon bovendien? Ze emitteert dus deeltjes met een bijzondere versnelling en die komen in de aardatmosfeer terecht. De energie die ze hebben wordt omgezet door de afremming van energie in de aardatmosfeer. We zien wat men noemt ionisatieverschijnselen optreden. We zien - vooral waar het magnetisch veld wat dichter is - zelfs lichtverschijnselen ontstaan. Denkt u maar aan noorderlicht. We zien zelfs dat een aantal van die deeltjes vaak tot op de aarde doordringt.

Men neemt aan dat in het begin, toen de eerste zeeën ontstonden (die hadden een veel hoger mineraalgehalte dan tegenwoordig), een dergelijke uitbarsting ervoor heeft gezorgd dat de eerste halfeiwitten konden ontstaan en dat volgende uitbarstingen (en zeer waarschijnlijk ook de reactie van de aarde) daarvan de eerste eencellige wezens hebben gemaakt. U kunt dus nagaan, dat dat werkelijk wel invloed heeft. Het verandert iets in de existentie. Kleine dingen misschien, maar het kan belangrijk zijn. Men zou zelfs kunnen zeggen: de genen b.v. worden daardoor veranderd; dus de genetische eigenschappen.

De zon reageert op de aarde geestelijk. De aarde reageert op de zon geestelijk. Er is een communicatie en je zou eigenlijk tot op zekere hoogte

kunnen spreken van een moeder-kind verhouding. De zon is de oudere, de eerbiedwaardige. De aarde is de jongere, de onderdanige, die van de zon wil leren. Maar nu is ook deze lichamelijke reactie gaande. En u begrijpt, dat een leerling-verhouding door een pakslag b.v. ernstig kan worden verstoord. Nu kun je dit natuurlijk niet met een pakslag vergelijken dat opzettelijk wordt gegeven. Maar de zon kan er nu eenmaal niets aan doen. Zo nu en dan barst ze uit, net als een overbelaste moeder, en het kind zet het dan op een schreeuwen; d.w.z. er ontstaat een afwijzing van bepaalde geestelijke invloeden van de zon.

Als u dat alles gaat begrijpen, dan wordt het ook duidelijk, dat de mens daarvan een sterke invloed zal ondergaan; en niet alleen de mens, maar zelfs het klimaat kan daardoor worden beïnvloed.

Als er een zonne-uitbarsting is geweest, dan ontstaat er na ongeveer 14 tot 30 dagen - het kan verschillen - een verandering in de atmosfeer. Er ontstaat een verandering van veldverhouding, waardoor ook het aardmagnetisch veld kan worden gestoord, welke ongeveer 30 dagen tot ongeveer 140 à 150 dagen daarna optreedt. In die periode kunnen zelfs meer storingen voorkomen als gevolg van een en dezelfde uitbarsting. Dan hebben we dus een zonnevlekken-activiteit.

Wat doet die? Ze verandert o.m. de temperatuurpotentialen en daarmee bepaalt ze gedeeltelijk regen en zonneschijn. Ze betekent een intensifiëring van de warmteweerkaatsing door de aardatmosfeer (een kouder klimaat) ofwel wat veel meer voorkomt: een vermogen om meer van de zonnewarmte en de zonne-activiteit dan normaal te absorberen; en dat ervaren we dan als een verhoging van de zonnewarmte en daarmee een meer tropisch worden van het klimaat.

Klimaat heeft invloed op de mensen. Mensen, die in een warm klimaat leven, reageren anders. Degenen onder u, die in Indonesië zijn geweest hebben ongetwijfeld gezien dat de mensen daar wel dezelfde mensen zijn als hier in Nederland, maar dat hun gedrag anders is, dat hun temperament een beetje verschilt, dat hun geestelijke activiteiten zelfs een beetje anders liggen, hun vatbaarheid voor bepaalde denkbeelden, voor gedachtenoverdracht e.d. is anders. En als je dat te binnen brengt, kun je zeggen: Een zonnevlek, een zonne-uitbarsting, heeft dus direct invloed op de mensen.

Maar gelijktijdig wijst de aarde de geestelijke beïnvloeding van de zon af. De aarde is dus in een ruzie-achtige stemming, zou je kunnen zeggen. En aangezien haar atmosfeer practisch haar aura is, kun je ook nog zeggen, dat een ieder, die zich binnen die aura bevindt, eveneens een deel van dit verzet opneemt. Aangezien de aarde in haar geestelijke reactie betrekkelijk snel kan zijn, moeten wij aannemen dat ongeveer 10 dagen na een zonne-uitbarsting de aarde reeds reageert. En omdat zij een ander tijdsniveau heeft dan u, zal haar reactie ongeveer kunnen duren 1 jaar en 3 maanden tot $1\frac{1}{2}$ jaar.

In die $1\frac{1}{2}$ jaar ondergaat de mens in het begin deze invloed van opstandigheid, van chaotisch-zijn een klein beetje als een zich wat prikkelbaarder voelen en dan gaat het weer voorbij. Maar dat cumuleert. Dat wil dus zeggen, dat naarmate het langer duurt de uitbarstingen - ook bij de mensen - heftiger worden, de onbeheerstheid toeneemt en de onredelijkheid groter wordt. De aarde zelf voelt dit en reageert ook nog eens op die gedachtenuitstralingen van de mensen. Zo krijgen wij dus een toenemende versterking van menselijke onredelijkheid, van onbeheerstheid of hartstochtelijkheid als gevolg van een zonne-uitbarsting. En aangezien de aarde meestal begrijpt waar het vandaan komt, duurt een dergelijke top ongeveer 7 tot 35 dagen. In een periode van $1\frac{1}{2}$ jaar hebben we dus zeker één periode van 7 tot 35 dagen, waarin de onredelijkheid bij de mensen maximaal is. Daarna dempt de aarde zelf dat al af.

Nu is de aarde zelf natuurlijk zwakker, ook door haar magnetisch veld en zwaartekrachtveld dan de zon. Als er nu bijzonder hevige werkin-

gen ontstaan, waarbij de zon niet maar één zonnevlek of een paar zonnevlekken vertoont, maar werkelijk achter elkaar - wat wel gebeurt - zo'n 40 à 50 uitbarstingen doormaakt, dan ontstaan zodanige verstoringen van het zonne-magnetisme, dat we het op aarde zien als een plotselinge, algehele verstoring op bepaalde punten van het aardmagnetisch veld. En dat noemen we dan een magnetische storm of een magnetische werveling.

Dat zijn heel vreemde dingen. Wanneer zo'n magnetische werveling van grote kracht aanwezig is, dan blijkt b.v.: Op de plaatsen waar die werveling optreedt, is radioverkeer onmogelijk geworden. Televisie-uitzendingen zijn praktisch onmogelijk of worden zeer sterk gestoord. Elektrische klokken blijven stilstaan. Elektrische motoren, ja, zelfs explosie-motoren met elektrische ontsteking ondervinden grote moeilijkheden. Het werkt dus ook direct op het milieu in.

Wanneer nu zo'n magnetische storm optreedt, zien we bij de mensen een paar psychische reacties, die ons kunnen helpen om misschien ook iets te begrijpen van de relatie zon - aarde.

Op het ogenblik, dat zo'n werveling optreedt, zijn de mensen niet alleen prikkelbaar en geladen met het gevoel dat ze vlak voor een hevig onweer staan, maar ze hebben bovendien een afwijking van hun visuele waarnemingen. We zien een vertroebeling van het beeld. De beeldvorming schijnt trager te zijn, zodat we snelle bewegingen minder nauwkeurig kunnen constateren, daarbij is men vaak niet in staat afstanden juist te schatten. Het lijkt alsof de hoek, waaronder men de weerkaatsing van het voorwerp ontvangt, verandert. Dit betekent een verandering van waarneming maar ook van oriëntatie. De tastzin is meestal betrouwbaar. Auditief hebben ze vaak het gevoel van suizingen en storingen, die geen lichamelijke oorzaak schijnen te hebben.

Wanneer de zon een bijzonder hevige werking vertoont, dan vertoont de aarde hierdoor eveneens een tijdelijk gebrek aan oriëntatie. Want zij kan alleen goed functioneren, indien ze dat doet in't hele zonnestelsel. Op het ogenblik, dat haar relatie met de zon niet meer juist is, is haar relatie ook niet meer gelijk lopend met die van de andere planeten, die zich binnen het veld bevinden. Het resultaat is duidelijk: de arme aarde weet met zichzelf geen raad. En zoals een mens in een dergelijke toestand van paniek en prikkelbaarheid heel vaak dingen doet, die niet redelijk zijn en waarvoor hij zelf geen verklaring heeft, zo zal ook die aarde vaak onredelijk reageren.

De aarde begint allereerst gedachtenbeelden uit te zenden, die niet meer samenhangend zijn en die bovendien veelal niets meer te maken hebben met het bovenbewustzijn van de mens. We zien plotseling waandenkbeelden ontstaan, die overal op de wereld incidenteel (dus niet overal gelijktijdig maar incidenteel) tot stand komen. Soms - en dat is als 't ware verankerd in een deel van de aura - zien we nog iets anders: dat deze plaats zich met de rotatie van de aarde a.h.w. schijnt te verschuiven, en wel van oost naar west.

Voor de mens kunnen dergelijke plotselinge afwijkingen van de norm buitengewoon verlichtend werken. Omdat even het normale wegvalt, wordt je met een nieuwe geestelijke visie op je milieu geconfronteerd. En aanzien de mens dat onthoudt (hij registreert het) kan hij later gaan nadenken. Zo kan een zonne-explosie dus gelijktijdig voor de aarde onaangenameheden meebrengen, maar voor de mensheid plotseling ook een fabelachtige ontwikkeling in een paar jaren.

Dan moeten we hier niet in de eerste plaats denken aan de stormachtige ontwikkelingen, die de techniek doormaakt in b.v. een oorlog. Dat is tenslotte een kwestie van gebruik, van de menselijke behoefte en daardoor de aanpassing van het menselijk streven en denken aan de vereiste gebruiksvoorwerpen.

Maar wat zoudt u nu zeggen van een periode als die van 1600 tot 1615, een vijftien-jarig tijdvak. In deze periode werd plotseling een

groot aantal voor die tijd haast niet bruikbare ontdekkingen gedaan. In die tijd werd de duikboot a.h.w. uitgevonden. In die tijd werd o.m. de drukperspomp uitgevonden. In diezelfde tijd werden bepaalde luchtvoertuigen ontworpen. Al die dingen zijn nooit uitgevoerd. Ja, u heeft ervan overgehouden de brandspuit van Jan van der Heijden. Dat was een ontwikkeling, die al aan de gang was; en toen had men ineens de verbetering waardoor het werkelijk bruikbaar werd. Er is dus in die jaren enorm veel gebeurd. Het zijn de jaren tussen 1600 - 1615, die de aanleiding zijn geweest voor de gehele technische revolutie, die later mogelijk werd. Dat is typerend.

Overigens is er ook van 1495 tot 1517 een dergelijke periode geweest van bijzondere zonne-activiteit. En ook daar zien we dat plotseling geheel nieuwe benaderingen van problemen werden gevonden. Er is een totaal nieuw iets.

Voor de mensheid betekent de werking van de zon dus niet alleen maar onrust. Het betekent ook vaak een totale vernieuwing van denken en een nieuwe benadering van haar milieu. Zeker, als er kosmische invloeden zijn, dan kunnen ze de zonnewerking - voor zover de mens die ondergaat - verminderen of versterken, omdat de aarde en de zon tezamen reageren op wat uit de kosmos komt en de mens daardoor weer veel sterker reageert op de kosmische invloed - vreemd aan zijn normaal milieu - dan aan de in feite toch tamelijk normale veranderingen in het eigen milieu. Maar zoals ik zeg: er zijn dus werkelijk wel in de relatie aarde - zon dingen aan te duiden, die voor de mensheid van het grootste belang kunnen zijn.

Vreemd genoeg ook voor de overgang. U zou denken, dat het sterven van mensen een geestelijke kwestie is en dat het altijd onder gelijke omstandigheden plaatsvindt. Maar dat is niet helemaal waar. Je gebruikt kort na de overgang veelal nog een astraal voertuig. In ieder geval gebruik je nog enige tijd - meestal enkele dagen - de energie van je levenslichaam. Nu wordt de energie van het levenslichaam - maar ook de lading en de vormhoudbaarheid van de astrale sfeer - voor een deel mede bepaald door de krachten-relaties, die er bestaan in de aarde en rond de aarde. Als je nu overgaat in een tijd van een zonnestorm, dan vervallen astrale vormen veel gemakkelijker; er zijn geen storende invloeden meer. Een levenslichaam daarentegen zal daaruit extra vitaliteit kunnen putten, zodat je een langere tijd zou kunnen besteden aan het beschouwen van je aardse leven dan normaal. Dat zijn dus heel eigenaardige verschijnselen.

Ik geloof, dat je de praktijk er ook bij moet halen. Dan wil ik allereerst opmerken, dat u nu weer in een zon-actieve periode komt. Er zijn bepaalde cycli. Daar is een 3-jaar-cyclus, daar is een 9-jaar-cyclus, daar is vooral een 27-jaar-cyclus. Deze cycli geven dus een bijzondere beïnvloeding vanuit de zon aan.

Nu bent u op het ogenblik bezig aan een opkomende beïnvloeding, die tot een 27-jaar-cyclus behoort. De invloeden daarvan zijn op aarde enigszins merkbaar. Maar er bestaat gelijktijdig een kosmische stroming van tamelijk grote intensiteit zelfs, waarop de aarde al een tijdlang reageert. Dat is nl. de wisseling van invloedssfeer, doordat de Aquarius-tijd meer en meer vat krijgt op de wereld. En juist daarom kun je zeggen: Wanneer nu de zonne-explosies komen, dan zou de aarde wel eens heel sterk pro Aquarius kunnen reageren. Zij zal haar tijdelijke woede tegen moeder zon kunnen omzetten in een tijdelijke super-grote verering voor de Aquarius-stromingen die zij ontvangt. En wat krijg je dan? Dan krijg je een te plotselinge en schoksgewijze ontwikkeling van principes, die tot de Aquarius-periode behoren en die normalerwijze misschien drie- of vierhonderd jaar vergen, maar die nu onder deze invloed tijdelijk optreden binnen 4 à 5 jaar.

Nu denkt u natuurlijk weer dat het onheil wordt. Dat is heel eigenaardig. Als je een mens over verandering spreekt, dan denkt hij ofwel dat het paradijs op komst is, dan wel dat de wereld vergaat. Geen van beide is natuurlijk het geval. Onheil is iets wat de mens tenslotte grotendeels

voor zichzelf veroorzaakt. Een paradijs kan er pas komen, indien de mensen leren om menswaardig te zijn; en dat gebeurt ook nog niet zo vlug. Maar wat er wel gebeurt, is een enorme versnelling van de nu bestaande tendensen, waarbij de onzelfzuchtigheid bijna karikaturaal toeneemt, want de rest van de wereld blijft gelijk.

Als ik Minister Luns neem en ik vergroot alleen zijn neus tienmaal, dan krijgen we een karikatuur, waarop de heer Luns misschien prijs stelt, maar wat toch niet meer in overeenstemming is met zijn werkelijke mogelijkheden en verhoudingen. Indien ik een bepaald iets verander of alleen een bepaalde geestelijke tendens in een gebeuren op aarde, dan ontstaat er a.h.w. een eenzijdige vergroting van werking of invloed. Eén bepaald zintuig van de aarde a.h.w. gaat super-gevoelig functioneren en daardoor wordt de rest vaak verwaarloosd. Maar omdat de rest belangrijk is wil dat vergrote, dat sensitief geworden orgaan goed kunnen blijven functioneren, ontstaat er wanorde.

Wanorde is nooit een ramp. Ze wordt voor een mens pas een ramp, indien hij probeert de wanorde tot orde te maken. Wanneer je nl. een wanorde beschouwt als een ontwikkelings- een groeiproces, dan rem je haar niet af, maar probeer je alleen te zien wat ze aan positieve mogelijkheden biedt; en dan kun je heel veel bereiken.

De zon heeft onze aarde in de afgelopen tijd een paar aaitjes gegeven, waardoor de zelfvoldaanheid bij de mensen in de afgelopen periode nogal groot is geweest. Ik vermoed, dat de aarde zelf ook het gevoel had, dat ze het er toch nog niet zo slecht had afgebracht, al waren er een paar oorlogjes. Maar nu krijgt ze een paar tikken. Ze zal ongetwijfeld daarop reageren met een afwijzing van zonne-invloeden. Als we nu nog het oude natuurgeloof zouden hebben, dan zouden we moeten zeggen, dat er een tijd komt voor de demonen. Dat is helemaal niet waar. Maar je zou dat zo moeten zeggen. Omdat invloeden uit de kosmos, die normalerwijze door de zon worden overschaduwd, nu ineens op aarde veel sterker merkbaar worden.

Voor een astroloog zou dit b.v. betekenen dat in de periode vanaf het tweede kwartaal van 1970 tot ongeveer einde 1975 de invloed van de z.g. vaste sterren bijna verzesvoudigd is, zodat hun invloed en inwerking toch eigenlijk wel te vergelijken valt met die van een kleine planeet. Men zal dat natuurlijk niet berekenen en dientengevolge moeten de horoscopen wat vager worden in de komende jaren, zoals dat gebruikelijk is, als je niet precies meer weet waar je aan toe bent.

Hiermee wil ik zeggen, dat de kosmos tijdelijk dus meer zeggenschap krijgt. Maar de zon neemt dat niet, want zij zal elke reactie van de aarde als geheel, die t.a.v. haar persoonlijkheid disharmonisch is, moeten compenseren. Het resultaat is, dat we zeer onregelmatige werkingen van de zon krijgen met zeer grote stralingsvariatiën en waarschijnlijk een zeer uitzonderlijk groot aantal explosies in de corona van de zon, in de zonne-atmosfeer. Dit betekent o.m. een vergroting van gamma- en bètastraling en dat zou voor het leven op aarde wel eens kunnen leiden tot een aantal mutaties. Nu is de mens op het ogenblik toch al bezig met mutaties te vormen via D.D.T. e.d. stoffen. Dus erg zal het niet opvallen.

Deze mutaties zullen naar ik meen vooral het plantenleven betreffen, omdat ze incidenteel zijn: Op een veld met 50.000 korenhalmen zijn er misschien twee die afwijken. Het zal een tijd duren, voordat de mens daaruit kan selecteren. Toch meen ik, dat je na ongeveer 50 jaar selectiewerk daardoor o.m. zult kunnen beschikken over bepaalde graansoorten, die veel minder water-behoefte hebben, die dus in woestijngebieden kunnen worden verbouwd. Dat je daarnaast zult kunnen beschikken over bepaalde planten, die veel meer mineraal opnemen dan tot nu toe. Dat zou wel eens interessant kunnen zijn. Misschien dat je vandaag of morgen een ijzermijntje krijgt door een bepaalde soort aardappelen te poten en dan eenvoudig het opgenomen ijzeroxyde daaruit af te scheiden. Dat is heel goed denkbaar.

Deze reacties van de zon op de aarde zullen natuurlijk ook weer zijn: een geestelijk in het gareel roepen. Dat zou voor de mensheid wel interessant kunnen zijn, omdat we te maken hebben gehad - zoals u weet - met de wereldleraar.

Deze wereldleraar heeft een vernieuwing gebracht van de moreel-ethische leerstellingen op deze wereld. Hij heeft ze ontdaan van allerhande menselijke taboe's en daarvoor in de plaats heeft hij geprobeerd een voor de mens van heden logische benadering te brengen op grond van de feiten, maar ook op grond van zijn eigen persoonlijkheid en waardigheid. En wanneer nu de zon een geestelijke uitstraling of lessen gaat uitdelen, dan zou de vatbaarheid voor dergelijke voor de mens hoog-geestelijke leringen wel eens heel sterk kunnen toenemen. Gebeurt dat, dan ontstaat er in het bovenbewustzijn van de mensheid een soort zendingsboodschap om het nu maar zo te noemen. En dit zou misschien kunnen leiden tot een versneld verval van de religieuze organisaties, zoals ze er nu zijn, met een gelijktijdig daarvoor in de plaats komen van een communitybestaan op geloofsbasis; religieuze basis durf ik niet te zeggen.

We krijgen dan een methode van samenwerking, die niet alleen materieel is (een soort vakbond) of niet alleen geestelijk (gezellig het hemeltje verdienen in het kapelletje), maar echt iets van: wij werken samen in de materie op basis van een geestelijk besef, waarbij we elkaar aanvullen zowel in materieel als in geestelijk opzicht en zo tot een synthese van mens-zijn komen. Ik neem aan, dat de verschijnselen daarvan waarschijnlijk in 1977 kenbaar zullen worden.

Ik wijk misschien even van het onderwerp af, maar u begrijpt wel dat als er mensen komen, die plotseling helemaal geen interesse meer hebben voor de producten van de groot-industrie en die maar heel weinig belangstelling hebben voor hetgeen de dominee, de pastoor, de rechter zeggen, dat dan de orthodoxe garde in het geweer komt; degenen, die niet hebben kunnen reageren. En het zou wel eens kunnen uitlopen op een poging om hen te vervolgen. Nero heeft toch ook geprobeerd om de christenen te vervolgen. Niet omdat hij nu zo'n hekel had aan de christenen, maar omdat hun weigering om de goden te aanvaarden en daarmee de bestaande orde een bedreiging was voor het gezag en voor de heerschappij van Rome. Iets wat de meeste mensen vergeten.

Ik meen dus dat we mogen stellen, dat de relatie aarde-zon, zon-aarde voor de mensheid en voor alle leven op deze wereld van veel groter belang is dan over het algemeen wordt beseft. Zelfs de zwaartekracht-verhoudingen kunnen worden veranderd door een wijziging van de zonnwerking. Uw zon is nu eenmaal wat men noemt een betrekkelijk instabiele zon. Dat betekent dus, dat haar massa bijna kritiek is. Indien ze veel massa tot zich zou nemen, zou zij exploderen en nova worden. Indien ze daarentegen iets meer materie zou uitstralen dan ze terug ontvangt (ze krijgt uit de ruimte door haar aantrekkingskracht ook enorm veel materie terug), dan zou ze gaan doven en zou ze als een kleine rode zon waarschijnlijk de zaak steeds kouder laten worden, totdat de laatste mens op de laatste gletscher op aarde zit te rillen bij het vuurtje van het laatste hoopje kameeldrek, dat hij bij een stervende kameel heeft weggehaald. Er is dus door de instabiliteit van de zon in de eerste plaats een veel grotere wisselwerking en reactie-mogelijkheid tussen zon en aarde dan normaal.

Maar er zit ook nog iets anders aan vast: Een instabiele zon is ook een zon, waarvan het eigen veld voortdurend fluctueert. Dat wil zeggen, dat dat veld in dichtheid en in intensiteit tijdelijk afneemt en dan weer toeneemt. Die veldvariatiën vinden voor de aarde plaats met een periodiciteit van ongeveer 900 jaar. Precies is het volgens de huidige rekening 912 jaar, 2 dertig-daagse maanden plus 16 dagen en een paar uur.

Dit fluctueren van de veld-dichtheid betekent ook een voortdurend veranderen van de energieverhouding op aarde. En dat is heel curieus. Want indien de aardveldverhouding verandert, verandert niet alleen het menselijk gedrag maar ook de inwerking op het menselijk voorstellingsvermogen.

De meesten van u realiseren zich te weinig hoe uw voorstellingsvermogen wordt beïnvloed door de wereld waarin u leeft. Wij weten b.v. dat iemand, die leeft in een wereld, waarin veel elektrische werkingen zijn (elke elektrische geleider produceert een magnetisch veld en is de wisselstroom zelfs een fluctuerend magnetisch veld) een afdemping krijgt van een aantal gevoeligheden en van het voorstellingsvermogen. Leeft hij in een wereld waar absoluut geen electriciteit is, dan blijkt dat die mens een veel levendiger voorstellingsvermogen heeft, dat hij een grotere inventiviteit heeft, maar dat hij een veel kleinere behoefte heeft aan verandering en aanpassing aan zijn milieu. Dat zou kunnen betekenen, dat een minder worden van de veld dichtheid van de zon gelijktijdig voert tot een grotere bezinning bij de mensen. En als we daar even willen kijken hoe het in elkaar zit, dan vinden we ook weer een heel eigenaardig verschijnsel in het verleden.

Er is een betrekkelijk onstuimige reeks ontwikkelingen geweest over de gehele wereld tot ongeveer 700, 800 n. Chr. We weten, dat die periode van onstuimige ontwikkeling inderdaad bijna 900 jaar heeft geduurd. Maar wat gebeurt er nu? Vanaf dat ogenblik komen we tot een stabilisatie. Er gebeurt nog wel wat, maar er verandert eigenlijk niets meer. Het blijft gelijk en dat duurt, als u het goed uitrekent, tot het jaar 1500, toen de gehele cyclus van de middeleeuwen eigenlijk is beëindigd en een nieuwe tijd gaat beginnen. Vanaf dat ogenblik zien we machtsconcentraties, machtsverhoudingen veranderen. We zien totaal nieuwe economische ontwikkelingen; een verandering van de verhouding tussen de standen.

Dan verandert die wereld. En als je dat ziet als een teken, dan zul je moeten aannemen dat het ongeveer wederom 900 jaar zal duren, voordat de huidige periode van steeds onstuimiger wordende ontwikkelingen ten einde loopt. En aangezien we zijn begonnen in ongeveer 1500, duurt het tot het jaar 2200. Het spijt mij voor u. U zult de rustiger periode, de periode van bezinning waarschijnlijk niet meemaken; althans niet in de stof. Van bovenaf moogt u wel eens gluren, maar ongeveer de helft van de aanwezigen zal een dergelijk klimaat geestelijk niet al te aantrekkelijk vinden, vrees ik.

Nu blijkt, dat deze verandering in veldproductie en veld dichtheid van de zon voor de aardbewoners van invloed is. Maar dan moet het ook invloed hebben op de aarde. Wij proberen wel een vergelijking te maken door te zeggen: Wanneer de zon volle veld dichtheid heeft, dan is het voor de aarde dag. Zij is actief. Haar reacties zijn iets sneller dan normaal en haar processen, vooral haar materiële processen, lopen betrekkelijk hard van stapel.

Wanneer ze daarentegen in de periode van vermindering van veld dichtheid zit (dat is natuurlijk een vloeiend proces; het gaat niet ineens alsof er een schakelaar omdraait), dan spreken we van een z.g. nacht of bezinningsperiode. De aarde komt tot rust. Haar reacties worden veel trager en ook haar klimatologische veranderingen zijn veel trager. Er is een veel grotere permanentie in b.v. zomer-winterverhouding op een bepaalde breedtegraad gemeten. Hier blijkt weer: zon en aarde zijn met elkaar verbonden geestelijk, elektrisch-mechanisch misschien materieel. De mens heeft ermee te leven.

Een mens, die van de zon een God maakt, beseft misschien ergens hoe groot de invloed van die God is. Maar hij beseft niet, dat die invloed mede wordt bepaald door de aarde zelf. En daar is een factor, die men tot nu toe altijd heeft verwaarloosd in dit verband, nl. dat het gemeenschappelijk denken en besef van de mensheid mede bepalend is voor de wijze, waarop de aarde reageert.

Indien de mensen hun voorstellingen en denken veranderen, dan kunnen ze daardoor tot op zekere hoogte de reactie van de aarde beperken en daarmee in zekere mate zelfs de aarde-zon verhouding (dat is een invloed van ongeveer 23 à 24 %) bepalen. Dat wil dan niet zeggen, dat je alles

kunt bestemmen, maar je kunt toch heel veel van hetgeen voor de mens belangrijk is daar-door bedwingen.

Zo moet ik als eindconclusie van dit betoogje stellen:

De menselijke gedachtenkracht speelt ten aanzien van de aarde, vooral wanneer de gedachtenkracht massaal wordt aangewend, een veel grotere rol dan men over het algemeen beseft. En de reacties, die men heeft t.a.v. de zon en de werking die de zon t.a.v. de aarde vertoont, kunnen dus door de mens voor een gedeelte worden opgevangen en worden aangepast aan de eigen behoeften en mogelijkheden.

De mensheid zal ten ondergaan, indien ze geen voldoende geestelijke eenheid en aanpassingsvermogen weet op te brengen. Dan komt er een ogenblik, dat de verhouding zon - aarde zo machtig wordt, dat er ondanks materiële bestaansmogelijkheden een geestelijk gedomineerde vernietigingsdrang komt bij de mensen; een soort lemming-drang.

Maar aan de andere kant: indien de mensen hun denken weer kunnen losmaken uit het religieus-emotioneel idealistische patroon en daarvoor in de plaats kunnen komen tot een werkelijk besef en een bewust richten niet alleen van hun leven maar ook van hun denken, dan zouden zij daardoor de bestaansmogelijkheid van de mens wellicht kunnen rekken tot het ogenblik, waarop organisch bestaan op aarde bijna niet mogelijk is. En zelfs dan behoeft de mens de aarde nog niet te verlaten. Want aangezien dat een betrekkelijk lange periode is, zou het voor hem mogelijk zijn om zijn lichaam aan te passen. Hij zou dan waarschijnlijk in een astraal lichaam kunnen leven, dat - zoals u misschien weet - veel minder door condities van warmte, koude e.d. wordt beïnvloed en aan energie nog altijd voldoende levensmogelijkheid aan de zon kunnen ontlenen.

De mens bepaalt zelf voor een deel mee wat er met hem gebeurt. De zon is een enorm machtige factor. De aarde zelf is aan haar in vele opzichten onderworpen, zelfs als ze soms in verzet komt. Maar de mensheid, die bewust heeft leren reageren en die een voldoende eenheid heeft kunnen vinden op basis van geestelijke vrijheid, zou in staat zijn om de relatie aarde - zon althans te bepalen. En daarmee waarschijnlijk ook grote invloed kunnen uitoefenen op de wezenlijk bezielende kracht van de zon.

-:-

HARMONIE MET DE AARDE.

U heeft de aarde leren kennen als een levend, denkend en reagerend wezen. U heeft ongetwijfeld ook reeds in de vorige onderwerpen bemerkt, dat de mens door die aarde wordt beïnvloed en op zijn beurt de aarde beïnvloedt.

Nu kun je in harmonie zijn met die aarde, als je eenvoudig de natuurlijke invloeden van de aarde volgt. Maar voor een mens is dat niet prettig, want dan houdt je geen zelfbestemmingsrecht meer over. Dan leef je de natuur zoals dat in het verleden is gebeurd, toen de mensen door instinct gedreven alle functies vervulden en maar heel aarzelend naar groepsgeesten en geestelijke leiders luisterden, zonder dat hierdoor hun gedragspatroon werd beïnvloed. De mens heeft zijn gedragspatroon losgemaakt van de ritmen van de aarde. Ze noemen dat de natuur, maar het zijn in feite de aardritmen. En daarom moet je dus proberen om het op een andere manier te stellen.

Aangezien ik nog tijd over heb, zou ik daar toch wel even op willen ingaan, al heb ik de hoofdzaken genoemd.

Er zijn perioden, dat er veel van u genomen wordt. Soms wordt er zelfs "gepikt", zoals dat heet. Dan kunt u zeggen: Ja, die mensen zijn slecht. Maar dat is niet waar. Er zijn tendenties aan het werk in uw milieu, waardoor dit gebeurt; waardoor die mensen, die al wat labiel zijn t.a.v. eigendom, zich nu ineens aan eigendommen gaan vergrijpen. Nu is het dwaas om u te verzetten tegen het feit, dat die anderen worden beïnvloed, want dat helpt u niet. Het enige wat u kunt doen is zorgen dat datgene, wat voor u werkelijk belangrijk is, niet "gepikt" of genomen kan worden. En als je nu erg verstandig bent, ga je zelfs iets verder dan dat en zeg je: Ik zal de dingen, die voor mij onbelangrijk zijn zo situeren, dat ze gemakkelijk genomen kunnen worden door degenen, die er belangstelling voor heeft. Voor u is het een opruiming en voor die ander is het de vervulling van een tendens, waaraan hij niet kan ontsnappen.

Zo heb je ook mensen, die zeggen: We moeten braaf zijn. Nu weet ik nog niet precies wat "braaf" is. Ik heb zo het gevoel - misschien ben ik achter bij de tijd - dat braaf voornamelijk een synoniem is voor vervelend. Het kan een vergissing zijn.

We moeten dus braaf zijn. Maar als de hele wereld nu zegt: Je moet je verzetten tegen al die bestaande ordeningen, dan heeft braaf-zijn alleen maar ten gevolge, dat je nog meer op je duvel krijgt dan anders. Dan moet je dus in zekere mate minder braaf zijn. Wat je bent, bepaal je zelf. Maar als je nu voortdurend blijft beantwoorden aan hetgeen ze buiten je vertellen dat goed is, dan gaat het precies verkeerd.

Zo zit er op het ogenblik een stel mensen te confereren, die het onderling eens zijn dat ze naar buiten toe het beste voor iedereen willen, terwijl ze naar binnen toe alleen het beste voor zichzelf willen. Dat is begrijpelijk. Nu moeten wij niet afgaan op die uiterlijke verklaringen en we moeten ze ook niet verwerpen, omdat we de innerlijke waarde, de innerlijke motivering begrijpen. We moeten ons alleen afvragen: Op welke manier kunnen we deze innerlijke motivering gebruiken om naar buiten toe werkelijk iets goeds tot stand te brengen? Gebruik maken van de zaak.

Het is allemaal zo mooi, als je precies doet wat de gemeente je voorschrijft. Wij deden dat vroeger altijd. Ik kom uit een dorpsamenleving. In het dorp deden wij wat er van ons werd verwacht. We konden per slot van rekening naar de stad gaan om anders te doen. Dat was het voorrecht van de notabelen. Maar de praktijk wees uit, dat alleen degenen, die buiten het dorp konden doen wat niet hoorde, zich behoorlijk gedroegen binnen het dorp. Dat is wel heel erg veelzeggend, vind u niet? Toch waren er perioden, dat de mensen veel braver waren en perioden dat ze veel ondeugender waren; en dat lag helemaal niet alleen aan het klimaat. De geboorteregisters b.v. in het dorp toonden lang niet altijd de bekende september/oktober pieken. Maar in sommige gevallen vertoonden ze ook - laten we zeggen - juni of juli pieken. Dan waren er aanmeldingen. Het varieerde dat je een maximum aan geboorten had. Je had maanden lang geen geboorten gehad en ineens binnen één, twee maanden kreeg je een heel stel nieuwe wereldburgers. Je kunt dan zeggen: Dat moeten de weersomstandigheden zijn geweest. Het gekke is, dat we hebben meegemaakt dat er een heel mooie hooitijd was (normaal iets wat de bevolkingsaanwas bevorderde in mijn tijd) en je na de beruchte periode van 9 maanden heel weinig aanmeldingen zag. Terwijl we het ook hebben gehad, dat er slecht weer was, dat het ontzettend vervelend was, de mensen moesten heel hard werken, ze hadden veel minder te eten dan anders en dat we dan ineens wel een piek kregen na 9 maanden. Je kunt dat dus nooit met zekerheid zeggen.

Nu is het heel aardig om te zeggen: Dan moet je die dingen maar verwerpen. Dat moet allemaal gereguleerd worden. Dat is natuurlijk erg goed, maar....het is ook wel eens vervelend. Want als we begrijpen wat

die invloeden zijn, dan veroordelen wij ze niet meer. Als wij ze niet veroordelen, dan kunnen wij ze over het algemeen nog wel in een voor ons aanvaardbaar patroon onderbrengen. Maar op het ogenblik dat wij a priori afwijzen, zullen we niet alleen het natuurlijk ritme voor onszelf verstoren, maar we gaan eigenlijk in tegen de gemeenschap en de hele aarde. En dan krijg je het volgende resultaat:

Als er eens een kleinigheid is - b.v. als een boer dronken is - dan is het niet erg. Als de notaris dronken is en hij heeft zich verzet tegen de tendens van de gemeenschap, dan hoort hij het 7 jaar later nog. Ik spreek uit persoonlijke ervaring.

Dit zijn allemaal verhaaltjes, die misschien niet ter zake doen. Maar je kunt zoveel dwaasheid voorkomen, als je begint met de feiten te accepteren. Dat heeft trouwens die moeder ervaren. Het was een moderne moeder. Ze had geen man, maar ze had wel een kindje. Het kindje had eens gevraagd: "Waar kom ik vandaan?" "De ooievaar heeft je gebracht." Laatst kwam dat kind thuis en zei: "Ik heb nou mijn vader op de televisie gezien: juffrouw ooievaar."

Dat zijn dus van die gevallen, waarvan je zegt: Had je niet beter de zaak kunnen zien en zeggen zoals het was. Want nu kom je in moeilijkheden. Dat kind maakt niet alleen zichzelf voor een ogenblik belachelijk of het zegt iets leuks. Neen, dat kind komt in conflict met een wereld, die anders denkt en anders weet. En de moeder komt daardoor veel sterker in conflict met de wereld dan ze uit een aanvaarding van de feiten zou zijn gekomen.

Wanneer wij op aarde de feiten aanvaarden, dan blijft de harmonie wel redelijk bestaan. Maar op het ogenblik, dat wij een beetje verder gaan dan dat en we willen die feiten wat meer naar onze hand zetten, we gaan onze eigen denkbeelden en fantasietjes in de plaats van de feiten zetten, ja, dan komen we in het nauw. Dan zijn we nl. niet meer in harmonie met de werkelijkheid.

Nu zult u denken dat werkelijkheid en aarde iets verschillends zijn. Neen. De aarde is uw wereld; en de waarden, die op die wereld bestaan, worden door het wezen aarde mede bepaald. Zelfs rassengeesten, die werkzaam zijn op de aarde, worden mede bepaald door het karakter, door de uitstraling van die aarde. Een mogelijkheid tot werken wordt mede bepaald door de aarde en haar relatie met de kosmos, met andere planeten en sterren. Als u dit begrijpt, dan zult u ook begrijpen dat de werkelijkheid, zoals die in feite rond u voortdurend kenbaar wordt, mede een deel is van datgene, wat de aarde is.

Die aarde denkt. Goed. Dat denken zien we als een verandering misschien niet onmiddellijk in feiten, maar in de tendens, in de samenhang van de feiten rond ons. Laten we dit dan erkennen. Laten we ons afvragen: Hoe kunnen we daarvan gebruik maken om eerlijker en meer onszelf te zijn? Waarom zou je je eigenlijk gaan terugtrekken en zeggen: Dit is niet meer voor mij; of: dat past niet; of: dat mag niet; of: dat hoort anders. Begin met de zaak te aanvaarden en probeer het dan zo om te buigen, dat het voor jou persoonlijk - zoals je jezelf innerlijk ziet - een aanvaardbare en juiste uitingsmogelijkheid is. Dat is de methode, die je moet volgen.

De aarde waarop je leeft is nl. niet alleen iets wat je met verhaaltjes kunt illustreren. Het is een enorm complex iets. Er zijn rassengeesten. Er zijn entiteiten, die gebonden zijn aan wat we de oude elementen noemen. In de atmosfeer leven er dus wezens, die zich met de aarde of met vloeistoffen hebben verbonden. Ze hebben ook een bewustzijn en reageren heel sterk op de aarde. Het resultaat is, dat de stemming van de wateren, van de lucht en de relatie van de wateren, de lucht, de aarde en natuurlijk het vuur met de mens eigenlijk weer voor een deel mede wordt bepaald door de manier, waarop die mens tegenover de aarde in haar geheel staat.

Als u ontdekt, dat elk plasje dat er ligt speciaal u bespat, dan

is er iets niet in orde met uw relatie met de aarde. Als u zich overal stoot aan stenen, moet u zich eens afvragen op welke manier u in disharmonie bent gekomen met de aarde, met uw milieu enz. enz. Het is allemaal heel leuk om te zeggen: Dat is alleen de aarde. Maar het is niet alleen de aarde. Het is eigenlijk alles wat er leeft in de uitstraling van die aarde.

De persoonlijkheid van de aarde gaat een behoorlijk eind weg; die is een paar duizend kilometer hoog bij wijze van spreken. En omdat die uitstraling alles bepaalt wat er in is, de samenhangen daarvan beïnvloedt, zult u begrijpen dat de gedachtenprocessen en de levensprocessen van de aarde dus ook al die dingen beïnvloeden; ook de entiteiten die erin leven, ook de stof die erin bestaat, en niet alleen uzelf. Dan moet u dus proberen om met de stroom mee te gaan voor zo ver dat mogelijk is. En wilt u met alle geweld de andere kant op, probeer nooit tegen de stroom op te zwemmen, want dan zal die stroom u aanvallen. Ga dan zolang op het droge zitten, zelfs al is er geen kans tot zonnebaden. Op die manier kun je dus zelf zien, gewoon aan de reacties van de eenvoudige dingen rond je, of je met die aarde in harmonie bent of niet.

Als je een periode hebt van voortdurend breken en kapot maken van allerhande dingen, van ongelukken, van tegenslagen, ook als er geen mensen bij betrokken zijn, als planten opeens verwelken, zelfs als je ze goed verzorgt, zonder dat je er ook maar iets bijzonders mee doet dan moet je je eens afvragen: Wat is er eigenlijk verkeerd in mijn relatie met het leven, met de wereld? Want dan is in 9 van de 10 gevallen je eigen instelling verkeerd.

Daarmee heb ik misschien niet opgelost hoe je nu wel in harmonie moet zijn met de wereld. Maar het is ook zo moeilijk. Want wat voor de een een harmonie met de wereld mogelijk maakt, is voor de ander juist storend. Zoals het nonnetje zei: "Voor de bruid kan het heel erg prettig zijn om te huwen, maar ik ben de bruid van de Heer." Ze heeft wel lang op de bruiloft moeten wachten; bijna 60 jaar. Voor haar was het alleen maar op die manier aanvaardbaar; en dan moet je dat respecteren. Maar dan moet dat nonnetje op haar manier proberen in het geheel toch te functioneren met de wereld mee, zoals de bruid dat op een heel andere manier doet.

Zo gaat het met u ook. U heeft een eigen persoonlijkheid. Voor u zijn bepaalde dingen wel of niet belangrijk. Dat ligt aan uw geest, dat ligt aan uw temperament, aan uw wijze van denken, van leven. Ik kan niet bepalen hoe u die moet veranderen, want veranderen doet u ze toch niet. Ik kan alleen zeggen: Erken die dingen. Kijk dan wat er rond je gebeurt en probeer met alles rond je harmonisch te zijn. Als het je niet lukt, dan slaat de zaak vanzelf terug en gaan de dingen als vanzelf verkeerd. Zeg dan niet: De hele wereld is tegen mij. Maar zeg: Ik heb mij kennelijk tegen de tendens van de wereld gericht. Hoe moet ik dit herstellen? Dat is de beste raad, die ik u kan geven.

:--:~: